

ANNE LÜCK

STŘÍBRO
ELIXÍR LŽÍ
& JED

YOUNG ADULT
ROMANTASY



PŘELOŽILA ROMANA HÁJKOVÁ

STŘÍBRO
& JED

Silver & Poison, Das Elixier der Lügen

© 2023 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2025

Cover © Zero, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6884-4 (pdf)

ANNE LÜCK

STŘÍBRO

ELIXÍR LŽÍ

& JED

DÍL PRVNÍ

přeložila
Romana Hájková



*Pro moji mámu –
protože už od mého prvního fantasy příběhu
věděla, že tuhle knihu jednou
bude držet v rukou.*

*Děkuju,
že jsi ten nejlepší člověk na světě.*



1

Mrazení v zátylku mě upozornilo, že se něco děje, ještě předtím, než jsem zahrnula za roh a uviděla žlutou pásku s černými písmeny *NYPD*.

Projel mnou ledový chlad, a přestože jsem byla zachumlaná ve svém oblíbeném dlouhém kabátě, byla mi najednou zima. Říjen v New Yorku bývá obvykle celkem mírný, ovšem v těchto dnech se dost ochladilo. Takové počasí mi normálně nevadilo, ale dnes mi ujel poslední autobus, a tak jsem se už přes hodinu vláčela studenými, mokkými ulicemi a prodírala se temnými zákoutími, do kterých by se ženy mého věku a s mojí drobnou postavou pravděpodobně neodvážily ani s nabitou zbraní v ruce. I když jsem spěchala, až mi špinavá voda z louží cákala k hornímu okraji mých ošoupaných bot, pořád jsem měla zpoždění. A jakmile jsem odbočila na Třetí Avenue a byla pouhé tři bloky od cíle, uviděla jsem už z dálky tu typicky žlutou výstražnou pásku. V ten moment jsem věděla, že to zase nestihnu.

Zpomalila jsem, ale dech se mi zrychlil a ucítila jsem, jak mi buší srdce. Tohle byl New York a rozhodně to nebylo

poprvé, kdy jsem v této oblasti viděla policejní uzávěru. Nehody, rvačky, to všechno tu bylo na denním pořádku. I když Melrose nepatřila mezi úplně nejhorší oblasti, pořád to byl Bronx.

Něco mi však říkalo, že tentokrát je to jiné. Možná to mrazení v zátylku, které jsem cítila už několik bloků a které se teď posunulo o něco níž a ovinulo se kolem mého srdce jako ledová ruka.

Nejspíš jsem se tomu místu měla obloukem vyhnout a projít kousek dál kolem sousedního bloku. Věděla jsem to, ale moje nohy se z nějakého důvodu neustále pohybovaly směrem k uzavřené uličce, kterou jsem si obvykle krátila cestu k *Rhapsody*. Modrá světla policejního auta za žlutou páskou vrhala na okolní domy děsivé stíny. Připomínaly mi temné démony a svírání na prsou ještě zesílilo, tísnivé a naléhavé. Bylo tu něco divného. Znamého, ale hroživého, jako děsivý příběh, který člověk slyšel už tisíckrát, a přesto mu při něm znovu a znovu běhá mráz po zádech.

Samozřejmě jsem nebyla jedinou přihlížející. Navzdory pozdní hodině se u výstražné pásky shromáždila skupinka chodců, kteří si šeptali a se zděšenými výrazy kroutili hlavami. *Je to strašné*, slyšela jsem je mumlat, když jsem přistoupila trochu blíž. Snažila jsem se přes policisty stojící v cestě a jejich blikající auta zahlédnout něco, co by mi řeklo, o co jde. Proč je celá ta zatracená ulička úplně zablokovaná.

A pak jsem ho uviděla.

Mezi stojícími policisty vyčníval, i když měl na sobě dost podobnou uniformu. Uhlově černé vlasy, po stranách vystříhané a nahoře dlouhé tak akorát, aby se trochu vlnily – jediná neuspořádaná věc na celém jeho vzhledu. Pár pronikavých tmavých očí, které jako by mi pokaždé viděly až do žaludku – a o nichž jsem věděla, že při pohledu zblízka jsou

sytě zelené. Jako les. Rovná záda bývalého vojáka. A detektivní bunda, jež na levé straně hrudi a nadloktí nesla znak 42. newyorského policejního okrsku s malým, snadno přehlédnutelným doplňkem, který znamenal zvláštní označení. Zlatý znak ve tvaru štítu.

Hayes.

Srdce mi poskočilo a tak nějak automaticky jsem se přesunula za dvě ženy, které byly schoulené přímo u bariéry a šeptaly si. Mezi jejich skloněnými hlavami jsem dál pozorovala detektiva stojícího u jednoho z policejních aut.

I přes lezavou zimu měl rukávy bundy vyhrnuté a soustředěně poslouchal hlášení svého kolegy. Přemýšlivě při tom vraštil čelo. To by samo o sobě nebylo nic neobvyklého: Hayes vždycky vypadal vážně. Ale nemohla jsem si vzpomnout, kdy jsem ho naposledy viděla takhle napjatého. A samotný fakt, že tu byl, že byl přidělen k tomuto případu, nevěstil nic dobrého. Absolutně nic dobrého.

Cítila jsem, jak se mi stahují vnitřnosti. Moje tělo bezděčně reagovalo na nebezpečí, které vyzařoval. Nebezpečí, které pro mě představoval. Ale do rostoucí paniky, že by mě mohl zahlédnout, se mísil ještě další pocit.

Zvědavost. Ten druh úzkostné zvědavosti, který se člověku usadí na kůži jako tenká vrstva ledu.

Ustoupila jsem kousek stranou, takže jsem získala výhodnou pozici. Před Hayesovým pohledem mě chránily šeptající ženy a zároveň jsem lépe viděla na scénu před sebou. Úplně jsem zapomněla, že si kvůli svému zpoždění budu nejspíš muset vyslechnout kázání svého bratra Ellise. Oči jsem propátrávala okolí a všechno jsem si velmi pečlivě skenovala. Než jsem však mohla něco objevit, do nosu mě uhodil zvláštní pach. Nejdřív jen slabě, zředěný vůní deště a zápachem ulice. Ale i tak jsem ho cítila. V tom závanu

spáleniny bylo ještě něco jiného, něco známého, co jsem zpočátku nedokázala zařadit. Až když jsem se trochu předklonila a otřela se rukou o mokrou policejní pásku, jsem si všimla, že se pod jedním z policejních aut něco zalesklo. Plastový obal. Byl černý, takže téměř splýval s tmavou ulicí, ale jakmile jsem se na ten silný černý materiál zadívala, hned jsem věděla, co to je.

Vak na mrtvoly.

To byl taky okamžik, kdy jsem si uvědomila, odkud tu vůni znám. Byla to vůně starých knih, zaprášených stránek a temných tajemství, kterou bylo schopno zachytit jen málo lidí. Byla to zvláštní vůně Vypravěče. Mága.

Zalapala jsem po dechu a o krok ustoupila. Obě ženy se ke mně okamžitě otočily.

Jedna vypadala dost podrážděně, zvedla obočí a prohlížela si mě. Možná to byl ten dlouhý kabát, který mi dala kamarádka Veda. Byl opravdu krásný. Díky tmavě modrému – už na první pohled velmi kvalitnímu – materiálu se zlatým patchworkovým vzorem působil mimořádně nápadně. Obzvlášť v oblasti jako Melrose, kde lidé takové designové kousky běžně nenosili.

Druhá žena se tvářila o něco méně nepřátelsky a v jejích vodnatých modrých očích jsem zahlédla něco jako soucit. „Je to opravdu příšerné,“ řekla.

Měla skřípavý hlas, možná byla nachlazená. „Ten chudák.“

„Byla to vražda,“ řekla druhá žena. Vyplivla to slovo jako nějakou kletbu a já jsem cítila, jak se mi studené brnění na zátylku proměnilo v ledový vodopád stékající po páteři. *Vražda. Tady.*

Skutečnost, že tu byl Hayes, a nezaměnitelná vůně magie ve vzduchu, to všechno dodávalo téhle záležitosti zvláštní

atmosféru. Protože to znamenalo, že se do toho zapojil jeden z nás. Jenom – byl to vrah, nebo oběť?

Můj pohled sklouzl opět k lesklému pytli, který jsem spatřila v mezeře pod policejním autem. Připadalo mi, jako bych temným tunelem viděla jen ten černý kus plastu. Obal, v němž ležel člověk, který přišel o život. Tak blízko mého domova, tak blízko mého každodenního života.

Vražda.

Najednou se mi do zorného pole, přímo před černý vak, dostaly dvě pečlivě naleštěné boty a pak někdo zvýšil hlas a vyvedl mě z mého tunelu. „Není tu nic k vidění, takže se dámy, prosím, rozejděte.“

Podívala jsem se přímo do tváře muže, jehož hlas působil v kontrastu k jeho vzhledu až příliš měkce. Měl tmavé oči a většinu obličeje mu pokrýval hustý černý plnovous. Byl vysoký a rozložitý a svalnaté ruce překřížené na hrudi napínaly rukávy policejní bundy téměř k prasknutí.

Ženy stojící šikmo přede mnou začaly s policistou, který jim klidným hlasem vysvětloval, že překážejí jejich práci, bouřlivě diskutovat.

Znovu jsem se zadívala na jeho nohy, které mi teď úplně kryly vak s tělem pod autem, a přitáhla jsem si kabát pevněji k tělu.

Do hlavy se mi pozvolna začaly vracet myšlenky na každodenní povinnosti a především skutečnost, že jdu zase pozdě. Jakkoli jsem se snažila tuhle scénu vymazat z paměti, už teď jsem věděla, že mě bude pronásledovat jako součást mých nočních můr. *Musím jít*, pomyslela jsem si. A pak mě znovu napadlo: *Byl to jeden z nás. Vražda.*

Právě když jsem se chystala odejít a naposledy jsem zvedla hlavu, můj pohled se setkal s pohledem detektiva Hayese. Asi se otočil, aby se podíval, proč se jeho kolega tak dlouho

dohaduje s přihlížejícími. Když mě poznal, oči se mu na okamžik rozšířily překvapením. Pak je znovu přimhouřil a celý jeho obličej ztvrdl jako kamenná zeď. Ale byl tam, ten blesk, který mnou projel pokaždé, když se na mě takhle podíval. Tou zvláštní směsicí rozladěnosti, opovržení a absolutní nedůvěry. Jako by ve mně, v mém obličej, něco hledal a zlobil se, že to nemůže najít. Protože to nemám. A ta vrstva ledu, která před chvílí pokrývala každý centimetr mojí kůže, byla najednou zpátky. *Strach.*

Přitom nemohl ani tušit, že má ke svojí nedůvěře skutečně důvod. Protože kdyby věděl, že jsem členkou jednoho z nejnebezpečnějších gangů v New Yorku, asi bych se na něj už dávno dívala přes ocelovou mříž. A u detektiva Hayese, toho legendárního postrachu newyorského podsvětí, někdy stačilo opravdu jenom pouhé tušení, aby s člověkem udělal krátký proces. A nepomohlo by mi ani to, že jsme měli společnou minulost a mohli jsme být něco jako přátelé.

V ten moment, kdy jsem stála jako přimrazená u policejní pásky, jsem si myslela, že přijde blíž. Tou svou ráznou chůzí, kterou se vyznačují vojáci. Že se mě zeptá, co tady sakra dělám, a pak mi řekne, abych odtamtud radši hned zmizela. Jeho ostrý pohled mě probodával jako nůž. Po několika vteřinách se však prudce otočil ke svému kolegovi. Bylo to, jako by mě v tu chvíli vysvobodil z ledového sevření a já jsem se konečně zase mohla pohnout. Rozběhla jsem se, s rukama obtočenýma kolem těla, ulicí, dokud jsem u malé asijské restaurace konečně nezabočila za roh a nezmizela mu z dohledu.

Když jsem rychlým krokem rázovala kolem provozovny, z níž to páchlo mastným jídlem, představovala jsem si, jak mi Hayesův pohled pořád propaluje záda. A skoro jsem v hlavě slyšela Vedin hlas, který mě varoval, abych se od

policiajtů, a hlavně Hayese, držela tak daleko, jak to jenom bude možné. „*Jsi hrozně špatná lhářka,*“ dodala vždycky. „*Zavřou tě dřív, než napočítáš do tří.*“ Hayes se na mě díval jenom vteřinu. Vlastně se ke mně ani nepřiblížil, a já jsem přesto cítila, jak ve mně vře vztek, že mě vyděsila už jenom samotná jeho přítomnost. Normálně jsem nepatřila k lidem, kteří se dají snadno zastrašit. Zejména posledních pár let způsobilo, že jsem byla jako z kamene. Ale na tom zatraceném detektivovi bylo něco, jakási hroživá aura, která jako by mi sahala přímo do duše. A jestli jsem něco nenáviděla, tak to bylo, když se lidé snažili nahlédnout do mého nitra. Do toho jsem se totiž bála podívat i já sama. Především v posledních letech všechno tak potemnělo, že už jsem se vůbec nepoznávala.

Snažila jsem se znovu soustředit na cestu. Krátký pohled na mobil, který jsem rychle vytáhla z hluboké kapsy kabátu, mi ukázal, že už mám dvacet minut zpoždění. Ellis mě určitě zabije. Zvlášť pokud zjistí, proč jdu pozdě.

I když na semaforu svítila červená, rychle jsem se rozhlédla, doleva a pak doprava, a přeběhla silnici. Tak jsem získala alespoň pár cenných vteřin. Ledabyly opravený povrch vozovky s asfaltovými záplatami, který byl pro Melrose tak typický, byl mokrá z nedávného deště a boty mi na něm mokře pleskaly. Na rozdíl od šéfů v mých předchozích zaměstnáních, která jsem si dokázala udržet vždycky jen pár týdnů, byl ke mně můj starší bratr Ellis poměrně shovívavý. Byla jsem si ale téměř jistá, že pokud se nedám dohromady, vyhodí mě v blízké budoucnosti i on.

Když jsem zahrnula za roh, málem jsem narazila do starší ženy. Rychle jsem se omluvila a s jejími nadávkami v zádech jsem bleskově zabočila do další úzké uličky. Vysoké budovy mě pohltily svými temnými stíny já jsem před sebou

okamžitě znovu uviděla ten černý vak. Myslela jsem na člověka ležícího na mokré zemi v uličce, na to, že už nikdy neuvidí svoji rodinu, a cítila jsem tak pulzující a intenzivní vinu, až mi to skoro vyrazilo dech. Vina? Ano, to byl pravděpodobně pocit, který ve mně tak silně hlodal. Přitom jsem si byla jistá, že to nebyl jeden z lidí, jejichž konec jsem způsobila já. Dorian Mars, nejznámější zločinecký boss celého podsvětí, za sebou nezanechával důkazy. Nikdy.

Když jsem se prodrala tmavou uličkou a vstoupila do oblasti plné neonových nápisů a světel, zaplavila mě úleva. Cítila jsem, že jsem celý ten děs, mrtvé tělo i detektiva Hayese nechala za sebou. A po pár dalších krocích po Melrose Avenue se moje srdce začalo uklidňovat. To tělo ani ta vražda se mnou neměly nic společného. Musela jsem to pustit z hlavy a jít dál. Na něco takového jsem neměla čas. A už vůbec se mi nedostávalo kapacity řešit problémy, které se mě netýkaly. Měla jsem dost svých vlastních.

Když se přede mnou objevily vysoké zdi *Rhapsody*, pulz se mi už vrátil do normálního rytmu. Krátce jsem pohlédla na černou fasádu, která i přes rozsáhlou rekonstrukci pořád připomínala hospodu. Jenom svítící neonový nápis oznamující název klubu a čára na chodníku říkaly něco jiného. Můj pohled sklouzl ke vstupním dveřím, kde Carlos kontroloval příchozí. Byl to hotový obr, ještě vyšší a širší než policista na místě činu před chvílí, a jeho zuřivý výraz by pravděpodobně k smrti vyděsil každého, kdo by snad měl v úmyslu způsobit nějaké potíže, ještě dřív, než by to vůbec mohl zkusit. Mě však strach nenaháněl. Věděla jsem, že za tím zdánlivě krutým úsměvem, který mi teď věnoval, se skrývá milý chlap, který by pro své dcery udělal cokoli. Taky jsem se na něj usmála a protlačila se kolem davu lidí, kteří se začali hromadit na chodníku.

Od té doby, co Ellis před šesti měsíci znovu otevřel starou hospodu našeho dědečka jako malý klub, rostla naše zákaznická základna týden od týdne. Každý chtěl najednou vstoupit do toho exkluzivního podniku, každý se chtěl dostat dovnitř a vyzkoušet legendární koktejly – ty, o kterých se na ulici šuškal a které dělaly nečekané věci s pocity lidí. *Rhapsody* se rychle změnila na místo, o kterém lidé zasvěceně prohlašovali věty typu: „Neříkej mi, žeš tam ještě nikdy nebyl,“ a já jsem vlastně nevěděla, jestli se mi to líbí. Hospoda mého dědečka bývala útulným místem, klidným lokálem pro odpočinek na konci dne. Bylo těžké zvyknout si na její novou podobu, která byla mnohem modernější a stylovější.

Na levé straně budovy byla úzká chodba, a když jsem do ní vklouzla, musela jsem se hodně snažit nemyslet na tělo v uličce a detektiva, který by mi mohl být na stopě. Vstup pro zaměstnance se nacházel na vrcholu schodiště s pouhými třemi schody. Bylo otevřeno, a až sem byla slyšet hudba. Naš barman Michael seděl na nejvyšším schodu. Jednu nohu měl nataženou a v levé ruce ležérně držel cigaretu. Když viděl, jak spěchám, zvedl obočí a já jsem okamžitě zavrčela: „Jo, já vím, jdu pozdě. Vlastně tak pozdě, že nemám čas ani na kázání, omlouvám se.“

Michaelovi zacukaly koutky a potáhl si z cigarety. Velmi pomalu vypustil kouř, a když jsem byla skoro u dveří, pokrčil rameny a řekl: „Ellis už se na tebe ptal.“

Sakra. Zastavila jsem se, našpulila rty a zamračeně se na něj podívala. Vždycky mi svým hustým plnovousem, pruhovanými košilemi a malou čepičkou, kterou stále nosil, připomínal námořníka. Ale teď vypadal spíš jako šakal, který se na mě dívá blýskajícima se očima, protože cítí moji nervozitu.

Samozřejmě jsem doufala, že bratr moji nepřítomnost nepostřehne, vzhledem k tomu, jak rušno v baru momentálně bylo. Většinu času ani nebyl za pultem, protože neustále křičel nějaké příkazy ve skladu nebo kontroloval lidi z ostra-
hy. Ale to, že si zrovna dnes večer všiml mé nepřítomnosti a hledal mě, byla jen a jen moje chyba. Prostě jsem nestíhala dodržovat domluvu a chodit včas.

„A cos mu řekl?“ zeptala jsem se trochu přiškrceně.

Michaelovi trvalo mučivě dlouho, než mi odpověděl. Znovu potáhl z cigarety, podíval se na mě a v očích se mu zlomyslně zajiskřilo. Potom řekl: „Že jsem tě poslal do skladu pro sodovku. Ale nemám ponětí, jestli mi uvěřil. Kdyby tě konfrontoval, tak si k tomu radši ještě přidej pauzu na záchod.“

S úlevou jsem se otočila ke kovovým, graffity posprejovaným dveřím. „Díky.“

Znovu pokrčil rameny a pozoroval mě, jak ladně přeskakuju jeho natažené nohy a snažím se protlačit do nitra klubu. Okamžitě mě zavalilo horko a ohlušila hudba, ale ještě jsem zaslechla, jak za mnou Michael zamumlal: „Zase jsi byla sama u Gage? Víš, že by to Ellis neslyšel rád.“

Cítila jsem, jak ve mně roste vztek. Skutečnost, že vyslovil jméno mého dědečka, jako by ten příběh znal, jako by tušil, co cítím, mě přiváděla k šílenství. Michael věděl jenom to, že můj děda je už šest měsíců v pečovatelském domě a že můj bratr nechce, abych ho tam navštěvovala sama. Neměl ani tušení, jak se mu vede. A jak je mně, jak rozervaná si připadám. Nebo proč mě můj bratr chce držet dál od muže, který mi byl po většinu mého života téměř náhradním otcem.

Prudce jsem otočila hlavu a se zadostiučiněním jsem si všimla, že sebou trhl. Veda už mockrát prohlásila, že můj

vzteklý pohled je na někoho tak drobného, jako jsem já, skutečně hrůzu nahánějící, ale že i můj běžný výraz je sám o sobě poněkud děsivý. Nazvala to výrazem šelmy před útokem.

Mohla jsem si jenom představovat, jak z mých světle modrých očí srší blesky, když jsem si dala ruce v bok a zatnula zuby. „Do toho je ti kulový, Michaeli.“

„Jasně,“ odpověděl okamžitě a vypadal, jako by se o kousek propadl do země. „Promiň,“ dodal ještě.

Odfrkla jsem si, otočila se a zamířila zpátky do klubu. Beze slova jsem kráčela úzkou tmavou chodbou, která nevedla do tanečního prostoru, ale do malé šatny pro personál. Vztek ze mě pomalu vyprchával, ale pořád jsem ho cítila, a navíc se mísil s pocitem viny a frustrace. Nebezpečná kombinace.

Malá místnost určená pro převlékání zaměstnanců mi připomínala školní šatny, ve kterých jsme se převlékali na hodiny tělocviku. Na jedné straně stály dřevěné lavičky a tmavě červené skříňky. Nad umyvadlem viselo malé zrcadlo. A na stropě zářivky, z nichž alespoň jedna vždycky blikala. A gumová podlaha, která vrzala bez ohledu na to, v jakých botách po ní člověk šel. Spěchala jsem ke svojí skřínce a opatrně si do ní pověsila svůj milovaný kabát. Černé sportovní legíny jsem si nechala a mikinu s kapucí vyměnila za tričko, které mělo na levé straně prsou logo *Rhapsody*: koktejlovou sklenici, ze které jako by stoupaly jedovaté výpary.

Právě jsem se chystala vytáhnout svoje dlouhé světlé vlasy zpod těsného límečku trička, když se ozval můj mobil. Zase mi po zátylku přeběhl mrazivý pocit – jako bych toho za jeden večer už nezažila dost. Na moment jsem dokonce zvažovala, že bych ten zvuk jednoduše ignorovala. Samozřejmě jsem ale věděla, od koho ta zpráva je a co by to znamenalo, kdybych na ni nereagovala. Bylo jen jedno číslo, jehož

upozornění jsem si neztlumila – protože mi to jeho majitel výslovně zakázal.

Nedbale jsem hodila svůj batoh do skříňky a už jsem se dívala na displej mobilu. Kromě zprávy od kamarádky Vedy, která se mě ptala, kdy půjdeme na kávu, tam byla ještě jedna. Ta, která právě přišla. Odesílatel *DM. Dorian Mars*. Když jsem zprávu otevřela, zrychlil se mi tep. Byl to jen obrázek, který vypadal jako policejní fotka, a pod ním jméno. Jack Lawson.

Soustředila jsem se na to, abych dýchala opravdu zhluboka. Dřív jsem se čas od času Doriana na lidi, které mi posílal, vyptávala. Co udělali, že si zasloužili, aby skončili u mě. Čeho se dopustili. Ale v těch pár případech, kdy mi Dorian skutečně odpověděl, jsem okamžitě litovala, že jsem se vůbec zajímala. Jeho důvody nebyly nikdy dost dobré. Ne, že by jakýkoli důvod byl dost dobrý, ale ty jeho byly často tak chladnokrevné, že jsem u něj nakonec přestala hledat nějaké ospravedlnění a už jsem to neřešila.

Trochu moc rázně jsem zabouchla plechovou skříňku a cestou ke dveřím do vyhledávače zadala jméno, které mi Dorian poslal. Po několika vteřinách jsem našla stejný obrázek na webu newyorské policie. To, co jsem si tam přečetla, trochu uklidnilo moje rychle bušící srdce. Ozbrojená loupež. Několikanásobné těžké ublížení na zdraví. Pokus o vraždu vlastního dítěte. Tenhle Jack Lawson tady v New Yorku bezpochyby patřil k hodně velkým padouchům. Možná nebyl tak zlý a bezohledný jako Dorian Mars, ale informace, které jsem zjistila, mi prozatím stačily. Abych uklidnila svoje svědomí. Abych se ospravedlnila a potlačila to, co by někdo jako detektiv Hayes mohl skutečně zahlédnout v mojí temné duši.

Zastrčila jsem mobil do levé kapsy kalhot a pomalu vyšla na chodbu.



2

Už na širokém schodišti, které spojovalo zadní chodbu s tanečním parketem, na stěnách blikala modrá a růžová neonová světla. Ellis nainstaloval na obě strany schodů od podlahy až ke stropu zrcadla, aby odrážela světla, a pokaždé, když jsem tam šla, jsem měla pocit, jako bych se nacházela uprostřed kaleidoskopu. Ve vzduchu vibrovaly basové tóny a tahle poněkud temná, skoro až zlověstná atmosféra mě znovu přiměla přemýšlet o scéně v uličce. O černém vaku. A o Hayesově pohledu.

Cestou po schodech jsem si rukou přejížděla po zátylku a snažila se ty obrazy vypudit z mysli a zaplašit nepříjemný pocit. Zvládla jsem to překvapivě rychle, možná i proto, že jsem to v posledních pár letech dost trénovala. *Pokračovat, bez ohledu na to, co se stalo. Zapomenout, bez ohledu na to, co jsem viděla nebo slyšela. Potlačit to, bez ohledu na to, jak moc mě sžíral pocit viny.*

Hlavní místnost klubu byla už hodně zaplněná. Na tanečním parketu se pohybovaly hloučky lidí a dost jich postávalo i u baru. Když jsem se dostala na vrchol schodiště

a rozhlédla se, musela jsem uznat, že ačkoli jsem si dosud moc neoblíbila shon, který se tady stal normou, přijala jsem ho. Přijala jsem to, co Ellis udělal s dědovou bývalou hospodou. Jako dítě jsem milovala původní starý bar, protože jsem se tu cítila jako ve vzrušující, strašidelné jeskyni, kde bylo možné zažít nejrůznější dobrodružství. To, co z něj tehdy dělalo tak magické místo – jako například vysoké tmavé cihlové zdi –, Ellis naštěstí během renovace zachoval. Právě ty stěny dodávaly *Rhapsody* tajemné kouzlo. Společně s neonovými světly, starými stolky, moderním barem, prosezenými pohovkami, třpytivým tanečním prostorem a pódiem. Tahle neustále se měnící hra nového a starého byla prostě jedinečná. A i když jsem to jen nerada brala jako jednu z výhod klubu, na fotkách na sociálních sítích to vypadalo naprosto skvěle. Ve skutečnosti začal humbuk kolem *Rhapsody* před několika měsíci po příspěvku na instagramu s tajemným textem, který narážel na naše koktejly.

Za barem stála Marla, její rezavé vlasy se třpytily ve světlech neonů, a v dálce jsem zahlédla Michaela, jak kasíruje zákazníka. Očividně už dokouřil. Protlačila jsem se kolem dvojice, která se vášnivě objímala u sloupu, a zamířila jsem k baru. Marla mě viděla už z dálky a otevřela mi malá postranní dvířka.

„Kde jsi byla?“ zeptala se mě svým obvyklým hlasem bez emocí.

Pokrčila jsem rameny. „Zdržení na cestě.“

Zvedla obočí a připravila dvě whisky s colou. „No jistě.“ Její tón prozradil, že mi nevěří. Pravděpodobně jsem v příliš krátké době použila až moc různých výmluv. „Tak snad nebudeš mít zdržení na cestě moc často, hlavně když je tu takový frmol.“

Mávla jsem rukou a otočila se k zákazníkům stojícím u baru, abych se rychle zapojila a pomohla jí. Přijala jsem první objednávku a přes hlasitou hudbu zakřičela na Marlu: „Ulička mezi Melrose a Třetí Avenue byla zavřená.“ A aby to znělo trochu naléhavěji, po pár vteřinách jsem dodala: „Zřejmě se tam stalo něco mimořádného.“

Marla vypadala, jako by mě neposlouchala, protože už měla plné ruce práce s další objednávkou, ale podle toho, jak si zastrčila zvlněný pramen rudých vlasů za ucho, jsem poznala, že mě vnímá. A jak se dalo čekat, po chvilce se zeptala: „A co se tam stalo?“

Nejdřív jsem podala drink, který jsem právě připravila, zákazníkovi přes pult, a pak jsem se trochu naklonila k Marle a odpověděla: „Nejspíš vražda. A byl v tom zapletený nějaký mág.“

Okamžitě se otočila a zírala na mě s vykulenýma očima. „Lžeš.“

„Ne, myslím to naprosto vážně. Vonělo to tam po starém papíru a viděla jsem černý vak.“ Otočila jsem se zpátky k hostům – s úsměvem na rtech. I když to ve mně vřelo. Jakmile jsem to vyslovila, najednou se mi do mysli vkradly všechny obrazy z uličky. Děsivý pocit a mrazivé brnění v zátylku. Vůně starých knih a magie. Jako by se mě to, co se tam stalo, nějak týkalo. Jako by to pro mě mělo nějaký význam.

Přitom to bylo absolutně nemožné.

„Tak to je něco,“ vydechla ještě Marla a pak jsme obě pokračovaly v práci mlčky, kromě krátkých rozhovorů se zákazníky.

Už po pár minutách jsem vnímala příjemný vnitřní klid, který jsem tady pokaždé cítila. To se mi na práci v *Rhapsody* líbilo. Moje mysl byla tak zaneprázdněná snahou porozumět zákazníkům přes hlasitou hudbu a mícháním nápojů,

že tam na nic jiného nezbylo místo. Bylo to neuvěřitelně uklidňující. A protože jsem v podniku svého bratra pracovala už dobrých šest měsíců, znala jsem teď většinu receptů na koktejly nazpaměť a už jsem o nich nemusela přemýšlet. Místo toho jsem se mohla soustředit na tváře zákazníků. Na to, jak jejich oči jiskřily nadšením, když si poprvé objednali jeden z našich speciálních drinků. A jak se tvářili, když ochutnali první doušek zeleně zářícího koktejlu *Dancing Joy*. Jak je zajímalo, jestli všechno, co se o nás říká, je skutečně pravda, nebo jsou to jenom podivné fámy. A jak na ně nápoje nakonec začaly pomalu působit, když pronikaly do jejich krevního oběhu a mozku. Potom se jim na tvářích objevilo uvědomění, že to, co si objednali, ten pocit, který si vybrali z nápojového lístku, se jim teď šíří z břicha až po konečky prstů způsobem, kterému nerozuměli. Pokaždé jsem viděla, jak ke mně otáčejí hlavu z tanečního parketu a zkoušejí mi něco přecíst ve tváři. Snažili se pochopit, jestli si to jen představují, nebo je to skutečně účinek našich drinků. Nakonec ale všichni vždycky jenom pokrčili rameny a tu myšlenku setřásli, protože byla příliš přitažená za vlasy. Bylo nereálné, aby skutečně existovalo něco takového – magické nápoje, které můžou změnit pocity.

Ještě jsem si pamatovala policejní kontroly, kterých po otevření *Rhapsody* bylo opravdu hodně – a které dokonce občas proběhly i dnes. Objevili se tu policisté, vzali si vzorky našich koktejlů a poslali je do laboratoří, kde stejně nikdy nic nenašli. Protože v nich žádné drogy nebyly. Neměli tedy žádné vysvětlení pro jejich zvláštní účinky. Alespoň ne takové, které by jim připadaly logické. Protože pro většinu lidí magie neexistovala.

Moje myšlenky mimoděk sklouzly k několika prvním kontrolám, jichž jsem byla svědkem. Najednou se přede

mnou u baru objevil Hayes. Léta jsem ho nepotkala – jenom jsem slyšela o jeho ambicích dostat za mříže Doriana Marse. To byl taky důvod, proč jsem se mu po jeho návratu do New Yorku důsledně vyhýbala, i když ve mně všechno křičelo touhou, abych ho zase viděla. Po tak dlouhé době mi však stačilo se na něj jen krátce podívat a spatřila jsem mladého muže, kterým se mezitím stal. Ale toho večera v *Rhapsody* dokázal jediný jeho mrazivý pohled vyvolat vzpomínky na dřívější časy. Nebylo jich moc, nicméně byly významné a my jsme je sdíleli. Jako by to nebylo před mnoha lety, ale jenom před pár hodinami. A pokud na něj to, že mě znovu viděl, nějak zapůsobilo, dobře to skryl za profesionální masku detektiva.

Během toho, kdy jsem Hayese a jeho kolegy pustila za bar a do skladu, aby mohli všechno zkontrolovat, jsem se chovala stejně jako on a nedávala nijak najevo, jak moc mě zasáhlo, že se tu objevil, ale uvnitř mě zuřila bouře. Sledovala jsem každý jeho sebemenší pohyb i pohled. To, jak rychle těkal očima a pohyboval svými štíhlými prsty. Možná proto, že jsem v tomhle působivém muži usilovně hledala kluka, který se dotkl mého srdce a pak zmizel. A očividně se stále nevrátil. Alespoň já jsem ho v něm už nenacházela. A když potom on a jeho kolegové náš klub opustili, stála jsem tam s podivně prázdným pocitem v žaludku. Jako bych toho kluka ztratila podruhé.

Odhodlaně jsem zavrtěla hlavou a znovu se soustředila na svou práci, míchání nápojů a pozorování hostů. V jedné chvíli se můj pohled zastavil na mladé ženě, která si pocit štěstí, co se v ní šířil, zjevně velmi užívala. Zůstane jí pár hodin, dost dlouho na to, aby strávila skvělý večer, než účinek pomalu odezní.

Kouzlo *Dancing Joy* – a obecně všech našich koktejlů – nefungovalo jako drogy, které se v poslední době v New Yorku

tak rozmohly. Nikdo neztratil vůli, nikoho nebylo možné k něčemu přinutit, protože by nebyl sám sebou, a nikdo se druhý den neprobudil s oknem a brutální bolestí hlavy. *Dancing Joy* udělala člověka jenom šťastnějším. Na chvíli, na jeden večer. Všechny problémy ustoupily do pozadí, aniž by nějak zatemnily vědomí. Aniž by se člověk stal závislým. Proto byla *Rhapsody* se svými drinky tak oblíbená.

Zacukalo mi v koutcích a moc jsem si přála, aby to takhle snadné bylo i pro mě. Abych i já po vypití jednoho z našich koktejlů na všechno zapomněla a byla jenom šťastná. Jenže já jsem potřebovala mnohem větší dávku magie než naši hosté. A Ellis mě před pár měsíci požádal o její snížení, protože se obával, že by někdo zase mohl tvrdit, že v našich nápojích jsou drogy. Nebo že by nás ostatní mágové mohli vyloučit z newyorské společnosti.

Ale i při správné dávce by magický drink moje problémy jen na chvíli utlumil.

„Avery.“ Marla mě jemně štouchla loktem do žeber, čímž mě vytrhla z téměř hypnotického sledování mladé ženy. Tázavě jsem se na ni podívala a ona kývla někam k rohu baru.

Když jsem pohlédla směrem, který mi naznačila, srdce mi spadlo do kalhot. Na konci baru stál Ellis s rukama překříženýma na prsou a ve tváři měl opravdu hrozivý výraz. Obočí se mu téměř dotýkalo modrých očí a já jsem v omluvném gestu sevřela rty. Vypadal vážně našťavaně. Dával to ale najevo jen natolik, aby nepolekal naše zákazníky. To však zároveň znamenalo, že ve skutečnosti byl mnohem rozzlobenější, což nebylo dobré. Rychle jsem se podívala přes rameno na Michaela, abych zhodnotila situaci. Bude mě před Ellisem krýt i poté, co jsem ho tak nepříjemně okřikla? Ale náš barman stál ke mně zády a obsluhoval zákazníka, takže jsem jeho pohled nemohla rozklíčovat. „Radši jdi,“

zabručela Marla vedle mě. „Než tě tady chytne pod krkem.“ To by bylo opravdu trapné. Takže jsem se zhluboka nadechla a pomalou chůzí se vydala k místu, kde stál můj bratr. Jakmile si byl jistý, že budu následovat jeho tiché příkazy, otočil se a rádoby klidně kráčel ke schodům. Jenom já jsem viděla, jak napjatá má ramena pod elegantní černou košilí a jak strnule se pohybuje. Blond vlasy, které jsme oba zdělili po matce, měl po stranách sčesané dozadu. O to samé se pravděpodobně pokusil i nahoře, ale naše přirozené vlny bylo absolutně nemožné zkrotit. Neměly ani tu slušnost, aby byly hezky vlnité, a když byly krátké, tak zpupně trčely do všech stran.

Jakmile jsem opustila místo za barem a vyrazila za bratrem, napadlo mě, že bych mu mohla poradit, aby si nechal narůst delší vlasy, protože mně se to osvědčilo. Ale když jsem zachytila jeho divoký pohled, zdržela jsem se osobních poznámek a jenom se mlčky opřela zády o zeď vedle něj.

Ellis stál o jeden schod níž než já a pořád byl o pár centimetrů vyšší. Využil toho a vztekle na mě shora zíral. „Kde jsi byla?“

„Co tím myslíš?“ Nevinným gestem jsem si odhrnula pramen vlasů z obličeje a příjemně se na něj usmála. Samozřejmě to nepomohlo.

Ellis našťvaně mávl rukou, jako by chtěl moje slova vymazat ze vzduchu. „Avery, nech těch keců. Vím, žeš tady nebyla.“

No jo, tu Michaelovu lež nespokl. Vlastně mě to ani nepřekvapilo. Na takové výmluvy byl Ellis příliš chytrý. „Zdržení na cestě,“ zkusila jsem stejnou výmluvu jako u Marly. „Policie kompletně uzavřela moji obvyklou cestu, a tak jsem musela jít velkou oklikou. Myslím, že tam někoho zavraž–“

„Oklika, která ti zabrala takovou dobu? Dvacet minut? Nebo snad dokonce půl hodiny?“ přerušil mě Ellis vztekle. Potom ukázal bradou směrem k baru, kde se zase nakupila spousta zákazníků. „Dnes je tady opravdu nabito. Kolegové tě potřebují, tak ukaž, že je na tebe spolehnoutí, nebo s tebou už vážně vyrazím dveře.“

Věděla jsem, že to neudělá. Pořád jsme byli rodina a tady v New Yorku jsme byli poslední. Nikdy v životě by mě nevyhodil. Ani z domu, ve kterém jsme bydleli, ani z téhle práce. Přesto jsem nasadila zkroušený obličej. Věděla jsem, že se o mě jenom chce dobře postarat. A i když mě štvalo, že si hraje na náhradního otce, byla jsem vděčná, že tady můžu zůstat a pracovat v jeho baru.

„Promiň, Ellisi,“ řekla jsem upřímně.

Znovu ale jenom nazlobeně mávl rukou.

Potlačila jsem zasténání, protože jsem věděla, že teď přijde kázání. Rychle jsem se podívala jinam, aby si nevšiml mého podráždění.

„Nechci slyšet žádné omluvy, Ave. Chci, abys převzala zodpovědnost. Za sebe, za svoje kolegy a za klub, který jsem tu vybudoval. Za svoji práci. Posloucháš mě vůbec?“

„Jasně, že tě poslouchám.“

„Tak proč se na mě ani nepodíváš, když s tebou mluvím?“

Přinutila jsem se zvednout hlavu a pohlédnout na něj, ale bylo to neuvěřitelně těžké. Ne proto, že teď zněl jako naše matka, ale proto, že právě v tu chvíli do klubu vstoupil Jack Lawson. Přestože měl o něco delší vlasy než na policejní fotce a tvář mu pokrývalo neudržované strniště, okamžitě jsem ho poznala. To byl muž, jehož snímek mi poslal Dorian Mars. Muž, o kterého jsem se měla postarat.

„Zítra budeš pracovat. I když je neděle,“ řekl Ellis. Měl ruce v bok a ve tváři výraz, který nepřipouštěl žádné omlouvání.

„Dobře,“ zabručela jsem a nenápadně se zase podívala ke vchodu. Lawson se mezitím protlačil davem k baru, takže si budu muset trochu pospíšet. Za žádnou cenu si nesmí svůj drink objednat u někoho jiného než u mě.

„... očekávám, že to uděláš, obzvlášť když jde o Kennedyovy.“

Než jsem se znovu podívala na bratra, srdce mi poskočilo. „Kennedyovy?“

Ellis vypadal otráveně. „Jsem rád, že mě tak pečlivě posloucháš,“ zamumlal, než mi to zopakoval. „Isla Kennedyová si na zítřek pronajala klub na svoji rozlučku se svobodou. Proto chci, abys byla dochvilná a zodpovědná, rozumíš tomu?“

Isla Kennedyová. No ano, uvědomila jsem si, že jsem to četla na instagramu. Je zasnoubená a brzy se bude vdávat. To, že svoji rozlučku se svobodou chtěla oslavit právě v *Rhapsody*, bylo naprosté šílenství. Na okamžik jsem dokonce málem zapomněla na svou zakázku od Doriana Marse.

Seznámím se s Islou Kennedyovou!

„Seber se,“ řekl Ellis, ale znělo to trochu smířlivěji než před chvílí. Nejspíš mi tu nedělní práci nepřidělil za trest, ale naopak – chtěl mi udělat laskavost. Věděl, že Islu sleduju na sociálních sítích. Dívka z vyšší společnosti, nádherná superžena, kterou člověk musel buď okouzleně obdivovat, nebo závistivě nenávidět. Ale ještě chvíli jsem musela s bratrem hrát hru na přísného šéfa a zlobivou zaměstnankyni.

Stiskla jsem tedy rty a poslušně přikývla.

„Dobře.“ Ellis mávl směrem k baru, aby mi naznačil, že jsem propuštěná, a pak sešel dolů. Chvíli jsem ho sledovala, jak odchází, a přemýšlela, jestli jeho napjatá ramena nakonec nesouvisí spíš s návštěvou Kennedyových. Byla to velmi vlivná rodina z newyorské smetánky – ale to nebylo

nic ve srovnání s tím, co znamenali pro nás. Pro naše lidi. Pro nás mágy.

Už jen při pomýšlení na to mě začala brnět kůže, ale musela jsem se vrátit do přítomnosti. Zejména proto, že přesně v tu chvíli dorazil k baru Jack Lawson. S uštvaným výrazem v očích a pokleslými rameny hledal barmana. Naštěstí měli Michael a Marla zrovna nějakou práci, takže jsem se rychle protlačila za pult a opřela se o bar před ním. „Ahoj, co to bude?“

Nervozita byla zpátky a dělala mi v břiše hotové divy. Cítila jsem, jak se mi chvěje hlas, ale naštěstí to přes hlasitou hudbu nebylo slyšet. Lawson se ke mně otočil a já jsem byla překvapená, jak prázdný měl pohled. A jak beznadějný. Byla jsem si takřka jistá, že zná svůj osud, že přesně ví, co ho čeká. Znovu mě napadlo, co asi udělal, že tak našťaval Doriana Marse. Ne, že bych na to opravdu chtěla dostat odpověď.

Kromě silného alkoholového oděru, který z něj vycházel, bylo ve vzduchu ještě něco. Vnímala jsem magii, ale ne tu ze starých knih a tajemství, kterou vyzařují Vypravěči. Ani víno smíchané s krví, sladké, nebezpečné a omamné, které jako parfém ulpívá na Travičích. Jako na Ellisovi. Nebo na mně. Vonělo to spíš, jako by Lawson právě dokončil obrovský obraz a ze svého ateliéru vrazil přímo do našeho klubu. Toho muže doprovázela vůně čerstvé barvy, oleje a svobody. Určitě byl Umělec, i když jeho pach, a tedy i magie byly slabé.

Když se naklonil nad bar, cítila jsem taky jemné mravenčení, které vždycky viselo ve vzduchu, když se setkali dva mágové. Vnímala jsem to jen nepatrně, jako dva slabé, elektricky nabitě atomy, které se dostaly příliš blízko k sobě. Pokud to Lawson cítil taky, nedal to najevo.

„Jednou *Dancing Joy*,“ objednal si chraptivě náš nejoblíbenější koktejl. Soudě podle jeho vzhledu nějaké štěstí

opravdu zoufale potřeboval. Pohledem těkal po místnosti, jako by něco hledal. Mě si moc nevšímal, protože byl příliš zaneprázdněn svými strachy. Někdo z Dorianových lidí mu pravděpodobně poradil, že by tady mohl najít trochu klidu a míru. Trochu rozptýlení od všeho, co ho trápi. Úlevu.

Ale místo toho tu měl potkat svůj nevyhnutelný konec.

„Hned to bude,“ odpověděla jsem s úsměvem, i když mi srdce bušilo jako o závod a znovu se mě začínal zmocňovat pocit viny. Sáhla jsem pod pult pro tmavou láhev, kterou jsem tam měla schovanou pro svoje objednávky a o níž jsem věděla jenom já, takže ji moji kolegové Michael a Marla nemohli použít. Přitom jsem se usilovně snažila vzpomenout, co jsem o něm četla. Během míchání koktejlu jsem si tak vybavovala jeho zločiny a lidi, kterým ublížil, i když jsem neznala jejich tváře. *Dnes tady žádné štěstí nenajdeš*, pomyslela jsem si a prsty se mi lehce zachvěly.

Když si ode mě Jack Lawson bral tmavě fialovou sklenici, kterou jsem mu podávala přes barový pult, ani se na mě nepodíval. Jakmile ji přiložil ke rtům a spolkl první doušek, otočila jsem se. Nemohla jsem to sledovat. Bylo to jako být svědkem nehody. Takové, u které jste přesně věděli, co se stane, aniž byste tomu mohli zabránit.

Přinutila jsem se od něj odtrhnout pohled a obsloužit dalšího zákazníka. Ale moje oči se k němu stále vracely, když seděl schoulený u baru a upíjel drink. Sledovala jsem jeho bledou tvář, která vypadala tak zoufale a frustrovaně.

Proto jsem se na něj podívala také přesně ve vteřině, kdy koktejl, který rozhodně nebyl *Dancing Joy*, začal působit. Nejdřív jen nervózně škubl ramenem, pak se ozvalo neklidné poklepávání prsty o dřevěný pult. Potom otočil hlavu ke dveřím a pak zase zpátky na taneční parket. Zpět ke svému pití a znovu přes rameno. Věděla jsem, co cítí, a nejenom

proto, že to měl napsané ve tváři. Věděla jsem, jak nepříjemnou směs jsem mu do sklenice nalila. Začalo to nervozitou, která se pomalu zvyšovala, až se z ní stal strach. Čirá panika, jež se mu rozšířila do každého nervu. A převzala ji nejmenší vlákna jeho těla.

A pak přišla vina.

Poznala jsem to, protože vypadal, že se každou chvíli zhroutí. Netušila jsem, jaká vina ho mučila. Možná vůči jeho obětem. Nebo jeho rodině. Nebo to mělo něco společného s tím, co rozlítlo Doriana Marse natolik, že ho poslal za mnou. Absolutně jsem nechápala, jak mohl někdo riskovat, že rozzlobí tak nebezpečného zločineckého bosse, jako byl on.

Ale nakonec na tom vůbec nezáleželo. Důležité byly emoce, které se v něm střídaly, zaplavovaly ho jako vlny a zmocňovaly se ho, dokud ho nepohltily. Dokud se neskládal pouze z nich.

Věděla jsem, že jsem z něj udělala skutečně silnou směsici pocitů. Děla jsem to tak vždycky, když za mnou Dorian někoho poslal, abych se ujistila, že je zakázka dokončena. Ale hrůza, která se teď objevila v Lawsonově tváři, byla o něco větší, než jsem zamýšlela. Chvilí jsem se obávala, že zkolabuje přímo tady. I ve světle neonů bylo vidět, že je křídově bílý, a držel se za srdce.

Natáhla jsem se k němu, chtěla jsem se dotknout jeho ramene a zeptat se, jestli je v pořádku. Samozřejmě, že nebyl, a věděla jsem, že to je moje vina. Impuls, kterým jsem se řídila, byl úplně šílený, ale stejně jsem ho nedokázala potlačit.

Ale než se můj prst vůbec dotkl jeho rukávu, Lawson náhle vyskočil. Se smrtelně bledým obličejem a třesoucíma se rukama se rozhlédl tak zběsile, že to skoro připomínalo psychotický záchvat. Potom si začal razit cestu davem

k východu s takovou silou a prudkostí, že do některých hostů vrazil a dostalo se mu za to mnoha rozzlobených pohledů. On si toho ale nejspíš vůbec nevšiml. Ve svém slepém strachu, strašlivé panice a pocitech viny, které se v něm vzedmuly jako tsunami, už nedokázal vnímat nic jiného. A přesně to bude znamenat jeho konec. Emoce, které jsem v něm vyvolala, ho zaženou do náruče Doriana Marse a ukončí jeho život.

Ve chvíli, kdy se vyřítil ze dveří ven do noci, jsem měla pocit, jako by se všechno ve mně a kolem mě zhroutilo. Cítila jsem úlevu, že to fungovalo, ale taky tu nekonečnou, mučivou vinu. Zoufalství, které mě hlodalo a připomínalo mi, že nemám na výběr. Vnímala jsem to tak silně, že jsem musela sáhnout po láhvi whisky a nalít si panáka.

Alkohol mě pátil v krku a odpoutal moji pozornost od toho, co jsem právě udělala. I když to bylo jenom na pár vteřin, zapomněla jsem na zoufalství, strach a frustraci z Dorian Marse a jeho mizerných zakázek.

A odvedlo mě to od toho, že nejsem nic jiného než zatracená vražedkyně.

Bylo už po čtvrté hodině, když jsem z *Rhapsody* odcházela stejnými těžkými kovovými dveřmi, kterými jsem přišla. Měla jsem pocit, jako bych měla hlavu omotanou vatou a z dlouhého stání mě bolely nohy. Přitáhla jsem si kabát pevněji k tělu a vzhlédla k už vyjasněné obloze. Přitom jsem si vzpomněla na svoje první noci v klubu. Jak jsem se po každé ráno vybelhala těmhle dveřmi a v duchu nadávala svému velkému bratrovi, proč mi nemůže dát nějakou lehčí práci. Každé ráno jsem přísahala, že se sem už nevrátím. Že mě za tenhle bar už nikdo nedostane ani párem volů. A přesto jsem se tady objevovala každý večer, dokud jsem si konečně nezvykla na ty dlouhé hodiny stání, nepříjemné hosty a úklid záchodů. A nebylo to jenom proto, že bych cítila závazek vůči bratrovi nebo dědečkově odkazu. Taky mi prostě chyběly další alternativy. A pokud člověk musel jednat s někým, jako je Dorian Mars, ale ve skutečnosti se od něj chtěl dostat pryč, pak rozhodně nemohl zůstat bez vyhlídek. Cestu ven si prostě budu muset najít sama. Jakýmikoli prostředky. Alespoň tak jsem se znovu a znovu

snažila si celou tuhle věc odůvodnit. Hlavně věci, které jsem pro něj dělala.

Rozhodla jsem se projít po Třetí Avenue, přestože bych se domů mohla dostat mnohem kratší cestou. Ellis zůstane ještě chvíli v klubu, aby tam všechno uzavřel, a protože venku dosud panovala tma a vzpomínky na Lawsona byly stále čerstvé, nechtěla jsem být příliš dlouho sama. I když tenhle můj strach působil v souvislosti s tím, co jsem dělala, nejspíš trochu dětinsky.

Ale možná to nebyl jediný důvod, který mě tudy vedl. Kráčela jsem v mírném oblouku kolem bloku, až jsem došla k uličce, kde jsem předešlý večer zůstala nedobrovolně stát. Už tam nebyla policejní páska ani tam nikdo nehlídal. Přesto jsem se na chvíli zastavila a zírala do temné proluky mezi dvěma domy. Ačkoli na obzoru už začínalo vycházet slunce, mezi vysoké budovy pronikl sotva paprsek světla, takže jsem viděla jen slabé odlesky kaluží a obrysy pár velkých popelnic.

Krátce jsem zvažovala, že se uličce vyhnu, ale nakonec jsem si poručila. Nebylo čeho se bát. Bůh ví, že jsem už zažila horší věci, a neměla bych se tedy nechat omezovat takovou směšnou vzpomínkou, bez ohledu na to, co jsem tu viděla nebo neviděla. Touhle cestou přece chodím vždycky. Dobře ji znám. A to mi nikdo a nic nevezme.

Nicméně kromě pevného odhodlání jsem cítila ještě něco jiného. Podivné mravenčení, které se mi ze zátylku přesunulo do žaludku a vysloveně mě nutilo, abych tou temnou uličkou prošla. Možná to byla touha po adrenalinu. Než se však hlava mohla aktivně rozhodnout vyhovět tomuhle náhlému impulsu, nohy se již daly do pohybu.

Moje kroky se odrážely od vysokých zdí a já, místo abych se dívala, jak se rozednívá a nebe se otevírá, jsem sklonila

pohled k zemi a sledovala špičky svých bot. Kráčela jsem dál, metr po metru, k místu, kde leželo tělo.

Poznala jsem ho podle velké, téměř hvězdicovité louže, ve které ještě před pár hodinami ležel černý vak. Po oběti tady už samozřejmě nebylo ani stopy. Žádná krev, nic. Ne, že bych to čekala, dokonce mě to vůbec nezajímalo. Šlo mi spíš o to, co jsem ten večer cítila.

To jemné, chladivé chvění za krkem, které se, když jsem překročila louži, okamžitě vrátilo. Byl to zvláštní pocit, skoro jako podivný stesk, touha, která mi bolestně stahovala žaludek. Bylo to jemné, jako ozvěna skutečného pocitu, ale bylo to tam. A když jsem, už skoro na konci uličky, zvedla hlavu, najednou jsem ucítila tu vůni.

Nebyla to krev. Ani benzín na čištění. Byl to popel. V uličce to bylo cítit, jako by tam bylo něco – nebo někdo – spáleno. Zvedla jsem hlavu, začichala a najednou byl ten pach tak intenzivní, jako by někdo založil oheň přímo vedle mě. Co se tu sakra stalo?

Když jsem uličku krátce nato opouštěla, ta otázka mi pořád pulzovala v hlavě. Strčila jsem ruce do kapes kabátu a podívala se zpátky do temné prázdnoty mezi domy. Pach už mezitím zmizel, ale pocit zůstal. Bylo to, jako by mě někdo volal. Jako by někdo křičel o pomoc. Na zátylku mi naskočila husí kůže a rychle jsem se otočila, abych ty myšlenky setřásla.

Byl to nesmysl. Cítila jsem se prostě jenom unavená a to, co jsem tu viděla před pár hodinami, se mi pravděpodobně jen otisklo do paměti. Moje smysly se mnou hrály divnou hru a já jsem si už potřebovala jít lehnout, abych na to všechno rychle zapomněla.

Moje předsevzetí nechat to všechno být a nepřemýšlet nad tím však vzalo za své, když jsem na Třetí Avenue míjela

42. policejní okrsek. Prošla jsem kolem bílo-oranžové budovy a několika bílých aut s logem NYPD stojících před ní. V tuhle denní dobu se skoro nic nedělo. Pak můj pohled z nějakého důvodu zalétl na druhou stranu ulice a já jsem zůstala překvapeně stát.

Naproti sídlu policie se nacházel obchůdek, zřejmě kavárna s pekárnou, kterému jsem nikdy nevěnovala velkou pozornost. Malá výloha ještě schovaná markýzou byla na ulici, jako je tahle, skoro neviditelná. Ale to, co mi teď vyrazilo dech, bylo něco úplně jiného. Přestože bylo ještě velmi brzy, uvnitř se už svítilo a za sklem jsem spatřila muže, jak stojí u pultu. A nebyl to jen tak někdo – široká záda v bundě s logem NYPD a uhlově černé vlasy, které se nahoře lehce vlnily. *Hayes.*

Detektiv byl sám. Alespoň jsem v malém prostoru kavárny žádného z jeho kolegů neviděla. Znovu jsem se na něj podívala a několik vteřin jsem ho sledovala z druhé strany ulice. Stál bokem k matně osvětlené výloze a zamračeně se díval do svého mobilu. Jako vždycky měl trochu svráštěné čelo, takže vypadal starší, i když mu bylo teprve něco málo přes dvacet. Možná, že když má člověk práci, která ho vytáhne z postele uprostřed noci a zavede ho na místo činu, zestárne dřív. Nebo když začne už v osmnácti sloužit v armádě.

Vnímala jsem, jak mě ovládá podivný neklid. Byla to směs strachu, který ve mně ten muž pokaždé vzbuzoval, a spalující zvědavosti ohledně případu, který dnes vyšetřoval. Věděla jsem, že to má něco společného s námi mágy – nejen kvůli mravenčení, které jsem cítila v uličce, ale taky proto, že případ vyšetřoval Hayes.

A opět se moje nohy pohnuly dřív, než o tom rozhodla hlava. Možná to byla jenom únava, kvůli níž jsem na chvíli zapomněla na svůj respekt k detektivovi a taky na to, jak mě

jeho vztekly pohled ještě pořád dokázal zastrašit, i když už jsem měla co do činění s mnohem děsivějšími typky.

Když jsem otevřela dveře, zvonek nad nimi vesele zacínkal a okamžitě mě obklopilo příjemné teplo spolu s vůní čerstvě upečených rohlíků. Než jsem se otočila k Hayesovi, který ještě pořád stál u pultu a upřeně hleděl do svého telefonu, zhluboka jsem tu lákavou vůni nasála. Postavila jsem se za něj, ale on ani nezvedl hlavu.

„Dobré ráno, detektive Hayesi,“ prohodila jsem veselým hlasem, který vůbec neodpovídal mojí náladě.

Škubl sebou, otočil hlavu a nevěřícně na mě zíral. Sytě zelené. Jako les. Když jsem se mu podívala do očí, skoro jsem cítila vůni borovic. Potom mrkl a oči mu okamžitě potemněly, jako by se v nich sbíralo k bouřce.

„Avery.“ Jeho zastřený hlas byl pořád tou dráždivou směsicí zločineckého bosse a někoho, kdo namlouvá erotické audioknihy. A já jsem se musela ovládnout, abych se nezachvěla. Nemohla jsem se však ubránit úsměvu.

„Těžká noc?“ zeptala jsem se a všimla si, že ho veselost v mém hlase trochu podráždila. Taky jsem ale věděla, že ho dost rozrušilo, když jsem se k němu tak uvolněně přiblížila, a trochu mě potěšilo, že jsem v jeho tváři zahlédla právě tuhle emoci.

Než se beze slova otočil zpátky k telefonu, zacukalo mu obočí. Potom si mě jednoduše přestal všimat, jak to často dělal.

A já jsem ho – stejně často – pokaždé přiměla reagovat, protože jsem to ignorovala. „No jo, já jsem to měla podobné.“ Lehkým krokem jsem ho obešla, stoupla si před něj a předstírala, že soustředěně studuju dnešní nabídku napsanou na tabuli nad pultem. „Naléhavě potřebuju kofein,“ poznamenala jsem. „Můžeš mi něco doporučit?“

„Jinou pekárnu.“

„To je tady káva tak špatná?“

Hayes zavrčel, a když jsem se ohlédla přes rameno, znamenala jsem, jak mu na čele zaškubal nerv. Bylo fascinující vidět ho jinak než soustředěného a chladného. Pořád působil trochu děsivě a část mě se stále bála, že Hayes zjistí, co dělám pro Dorianu Marse, ale v tuhle chvíli jsem měla svoje pocity trochu víc pod kontrolou než včera večer.

Musel cítit, jak na něj zírám, protože zvedl hlavu a podíval se na mě. Po chvíli, která mi připadala jako věčnost, odpověděl smířlivým tónem: „Tady je káva skvělá. Proto sem chodím.“

Takže měl problém se mnou. Přitom jsem mu vlastně vůbec nic neudělala.

S hranou nezúčastněností jsem pokrčila rameny a otočila se k pultu. Obsluha byla nejspíš zaneprázdněná v kuchyni, takže jsem se ještě jednou rozhlédla po místnosti, abych se ujistila, že tam opravdu nikdo není, a prohodila jsem: „Včera večer jsem viděla místo činu.“

„Já vím.“

Jasně, všiml si mě tam. Znovu jsem se ohlédla a kousla se přitom do spodního rtu. Z jeho obličeje se nedalo vyčíst nic. Zvlášť když se nedíval přímo na mě.

„Vražda, že?“

Teď se něco stalo. Kolem úst se mu objevila tvrdá linka. Jen na vteřinu, ale stejně jsem si toho všimla. Znovu jsem ucítila mravenčení za krkem.

„Byl mág vrahem, nebo obětí?“

Hayesův výraz se náhle změnil z otráveného na smrtelně vážný. Tentokrát nebyl pohled, který mi věnoval, tak spalující a rozzlobený, ale spíš naléhavý. „Avery, tohle není tvoje věc.“

Nepopřel, že se na tom nějak podílel mág, a stejně by to nemělo smysl. Hayes byl už víc než rok šéfem pracovní skupiny newyorské policie, která se zabývala případy týkajícími se magie, a věděl, že to vím. Přestože byla naše existence do jisté míry přísně tajná, věděli o ní i lidé, kterým v žilách nekolovala magická krev, zejména na vyšších policejních postech. Už jenom proto, že tu pracovní skupinu logicky musel schválit někdo shora. A ostatní pravděpodobně taky něco tušili, i když se jim myšlenka, že magie skutečně existuje, zdála poněkud absurdní.

Když jsem studovala Hayesův výraz, přemýšlela jsem, kolik toho o něm jeho kolegové vlastně vědí. Jestli vědí, že vyšetřuje mágy. Že i on sám má magickou krev, i když právě u něj se schopnosti jeho rodiny zastavily – protože byl takzvaným Štítem: koncem dlouhé řady mágů, který sám magii používat nemohl, ale byl vůči ní imunní. Zajímalo by mě, jestli vědí, že právě proto se v pubertě cítil jako černá ovce rodiny. A že proto měl vždycky pocit, že se musí nějak prosadit, a proto taky vstoupil do armády. Napadlo mě, jestli toho vědí tolik co já.

Cítila jsem, jak ve mně stoupá něco jako stud, a znovu jsem se otočila dopředu. Nepřipadalo mi správné, že o něm všechno tohle vím. Už ne. Nebylo to tak, že bych ho, než odešel do armády, nějak zvlášť dobře znala. Ve škole byl o pár tříd nade mnou a bydlel taky tady v Melrose, nedaleko domu mých prarodičů. Byl jedním z těch prima kluků, které měl každý rád. Kluků, kteří byli dobří ve škole i ve sportu. A rozhodně se nestýkali s losery, jako jsem byla já.

Vlastně jsme spolu kdysi vedli jenom jeden jediný rozhovor. Tenkrát se porouchal autobus a my jsme byli nuceni jít společně domů pěšky. Ale i tak mi to všechno utkvělo v paměti. Jak se smál a jak mi vyprávěl o očekáváních svojí